

ΚΑΝΩΝ ΙΚΕΤΗΡΙΟΣ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ
ΕΠΙ ΠΥΡΚΑΪΑΙΔΑΣΩΝ.

Ποίημα Γερασίου μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου.

Ἀκροστιχίς: Βρέμοντος πυρός τήν ῥύμην παῦσον, Κόρη.

Ωιδή α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Βιαίως τήν ῥύμην πυρκαϊᾶς, σφοδρῶς νεμομένης, ἐν τῇ ποιίμνῃ σου πᾶν
χλωρόν, κατάστειλον τάχος τῇ ῥοπῇ σου, Θεογεννήτορ ἡμῶν ἢ βοήθεια.

Ῥοαῖς τῶν πλουσίων σου οἰκτιρμῶν, τήν ἄστεκτον φλόγα, τήν διήκουσαν
μανικῶς, διά χλοαυγῶν δασῶν Παρθένε, οἷα προστάτις ἡμῶν καταστό-
ρεσον.

Ἐνήφθη ἀκάθεκτος πυρκαϊά, φυτά τεθηλότα, ἐμπιπρῶσα ἐν ἀκαρεῖ· ἀλλ'
ἡμῖν βοήθησον Παρθένε, περιγενέσθαι αὐτῆς τῇ σῇ χάριτι.

Θεοτοκίον

Μυκώμενον οἷα καταιγισμός, ἐπέπεσεν ἤδη, τῷ σῷ κλήρῳ πῦρ ἀναφθέν·
σύ οὖν ἀναχαίτισον Παρθένε, τήν εἰς τά πρόσω αὐτοῦ ἐπινέμησιν.

Ωιδή γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ὅμβροφόρε νεφέλη ζωαρχικοῦ ὕδατος, ὄμβρησον ἡμῖν οὐρανόθεν, βρο-
χήν χρηστότητος, διασκεδάζουσας, φλόγα πυρός τοῦ παμφάγου, τῶν
δασῶν τήν ὑπαρξιν καταναλίσκουσας.

Νῦν καιρός βοηθείας, τῆς σῆς ἡμῖν πάρεστι, δεῖξον οὖν συνήθως καί ἤδη
Θεοχαρίτωτε, τοῖς πεποιθόσι σοι, τήν ὀξυτάτην σου χάριν, ὡς ἂν περιστεί-
λωμεν, πυρός τήν ἔκτασιν.

Τὴν λαβίδα τὴν θείαν, τοῦ μυστικοῦ ἄνθρακος, σέ καθικετεύομεν Κόρη, ἀναχειρίσασθαι, πυρκαϊᾶς τὴν ὄρμην, φυταλιάς δενδροφύτους, ὅλως καταφλέγουσαν, καὶ ἀφανίζουσαν.

Θεοτοκίον

Οἱ πολλοὶ οἰκτιρμοὶ σου, ὡς ἀληθῶς Δέσποινα, σώζουσιν ἡμᾶς ἀπὸ πάσης, ὀργῆς καὶ θλίψεως· ἀλλὰ καὶ νῦν εὐμενῶς, ἐν τῇ παρούσῃ ἀνάγκῃ, δρόσος ἀναψύξεως, ἡμῖν ὀφθήτωσαν.

Ωιδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Σμερδαλέον ἐπέπεσε, τῇ σῇ κληρουχία πῦρ τό ἀκάματον, ἀλλὰ σύ ἡμῖν βοήθησον, ὡς ἂν τοῦτο Κόρη ἀποσβέσωμεν.

Πυκαζούσας ἐν δένδρεσιν ἀνακεχυμέναι φλόγες βιβρώσκουσι, χλοαυγεῖς κλιτῦς Θεόνυμφε, ὧν τὴν χαλεπὴν φορὰν ἀνάκαμψον.

Ἦδωρ ζῶν τό ἀλλόμενον, τοῖς ἐκφλεγόμενοις πάθει βλύσασα, Θεοτόκε Παντευλόγητε, σπεῦσον εἰς βοήθειαν τῶν δούλων σου.

Θεοτοκίον

Γάβδε θεία θεόβλαστε, τὴν πυρπολουμένην ὀργῶσαν βλάστησιν, ἐν τῷ κλήρῳ σου διάσωσον, τοῦ πυρός συστέλλουσα τό ὄρημα.

Ωιδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ὅμβροις μυστικοῖς, τῆς θερμῆς σου ἀντιλήψεως, καταστόρεσον τὴν φλόγα τοῦ πυρός, χλοεράς λόχμας καὶ δένδρα ἀφανίζουσαν.

Σύνδενδρον Θεοῦ, ὄρος θεῖον καὶ κατάσκιον, τὴν παμφάγον καὶ δεινὴν πυρκαϊάν, πυκασμῷ τῆς προμηθείας σου κατάπαυσον.

Τίς τὰς δαψιλεῖς πρὸς ἡμᾶς εὐεργεσίας σου, ἀνυμνήσει Θεοτόκε ὡς εἰκός; Σύ γὰρ σώζεις ἡμᾶς πάσης ἀεὶ θλίψεως.

Θεοτοκίον

Ἦμβλυνας Ἀγνή, τῷ σῶ τόκῳ τόν πολέμιον· καί νῦν ἄμβλυνον τῇ σῇ ἐπισκοπῇ, τοῦ πυρός τοῦ ὀλεθρίου τά ὀρμήματα.

Ωιδή στ'. Τήν δέησιν.

Ναμάτων σε, ζωηρύτων πέλαγος, καί χειμάρρουν θεοβρύτων χαρίτων, ὡς εὖ εἰδότες τῇ σῇ προστασία, ἀπό ψυχῆς Θεοτόκε προστρέχομεν, ὡς ἄν δεινῆς πυρκαϊᾶς, κατασβέσωμεν φλόγα τήν ἄσβεστον.

Ῥιπίσας, ὁ διαπνεύσας ἄνεμος, τήν ἀφθεῖσαν ἐν τῷ ὄρει σου φλόγα, ἐπί δρυμῶνας καί θάλλοντας χώρους, καί τερπνά ἄλση αὐτήν διαδέδωκε· σύ οὖν αὐτῆς τάς φλογεράς, διαδόσεις εἰς τέλος κατάργησον.

Ἐπέκκαυμα, ἀληθῶς γεγένηται, καί εἰς τέφραν καί αἰθάλην ὀρῶνται, οἱ πρίν δενδρόφυτοι χῶροι Παρθένε, πυρκαϊᾶς λυμαινούσης πᾶν βλάστημα· ἀλλά καί νῦν ἡμῖν Ἀγνή, τήν ταχεῖαν σου δεῖξον ἀντίληψιν.

Θεοτοκίον

Μαράνασα, τῷ βλαστῷ σου Δέσποινα, τῆς ἀπάτης τήν ὀλέθριον φλόγα, τήν ἐν τῷ κλήρῳ τῷ σῶ προσελθοῦσαν, πυρκαϊᾶν καί τά πάντα βιβρώσκουσας, ὡς οἶδας σβέσον Ἀγαθή, καί πυρός ἡμᾶς ῥῦσαι τοῦ μέλλοντος.

Ωιδή ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἡ τήν αὐλον φλόγα, ἐν γαστρί δεξαμένη τῆς Ὑπερθέου μορφῆς, φλογός ἀκατασκέτου, δεινῶς ἀποψιλοῦσης, χώρους πάλαι χλοάζοντας, ἀπάλλαξον ἀληθῶς, ἡμᾶς Θεογεννήτορ.

Νεμομένην πᾶν ξύλον, καί εἰς τέφραν καί κόνιν μεταποιούσα Ἀγνή, φυτείας δενδροφύτους, καί ἄλση καί δρυμῶνας, πυρκαϊᾶν τήν πολύφλογον, τῇ πρὸς ἡμᾶς σου θερμῇ, κατάπαυσον εὐνοία.

Πολύφθορον ἐπῆλθεν, ἐν τῇ σῇ κληρουχία τό ἀναφθέν ἤδη πῦρ, καί πάντα διατρέχει, φορᾶ τῇ τοῦ ἀέρος, λόχμας δάση τε σύσκια, ἀλλά τήν ῥύμην αὐτοῦ, ἀνάκοψον Παρθένε.

Θεοτοκίον

Ἀγιάσματος κρήνη, ὃ εἰργάσω Παρθένε ἀγίασμα νοητόν, τό Ὅρος τό τοῦ Ἄθω, τόν εὐαγῆ σου κλῆρον, πάσης βλάβης καί θλίψεως, καί ἐμπρησμῶν φθαρτικῶν, ἀπήμονα συντήρει.

Ωιδή η΄. Τόν Βασιλέα.

Ὑδατι Κόρη, τῶν δαψιλῶν οἰκτιρῶν σου, καταδρόσισον ἡμῶν τάς διανοίας, τάς φλογιζομένας πυρί τῆς ἁμαρτίας.

Στιβάδας δένδρων, ἀποτεφροῦσα Παρθένε, ἐν τῷ κλήρῳ σου φλόξ ἢ δενδροπήμων, τῇ σῇ ἐπεμβάσει, κατασβεσθεῖη θᾶπτον.

Ὅρος Κυρίου, πεπυκασμένον τῇ δόξῃ, τό περίβλεπτον καί εὐαγές σου Ὅρος, ἐμπρησμῶν παμφλέκτων, ἀεὶ Παρθένε ῥύου.

Θεοτοκίον

Νομάς φλογώδεις, πυρκαϊᾶς τῆς παμφθάρτου, καταπράυνον Παρθένε Θεοτόκε, σώζουσα τῆς τούτων μανίας τόν σόν κλῆρον.

Ωιδή θ΄. Κυρίως Θεοτόκον.

Κομῶντα εὐθαλεία, δάση καί δρυμῶνας, τῇ σῇ προνοία Παρθένε διάσωσον, τῆς ἀπειλῆς τοῦ παμφάγου πυρός δεόμεθα.

Ὁρμῶσα ἀκαθέκτως, φλόξ ἢ παντοφάγος, ἐπὶ δασῶν χλοερῶν διεκκέχυται· σύ οὖν Παρθένε ὡς οἶδας ταύτην διάκοψον.

Ῥυσθεῖήμεν παντοίας, βλάβης καί μανίας, καί ἐμπρησμῶν φθαρτικῶν Θεονύμφευτε, οἱ ἀκλινῶς πεποιθότες τῇ ἀντιλήψει σου.

Θεοτοκίον

Ἡ ποιμνη σου Παρθένε, ἐν πάσῃ ἀνάγκῃ, ὡς νοσσιά καταφεύγει τῇ σκέπῃ σου· σκέπε καί φύλαττε ταύτην ἐκ πάσης θλίψεως.

*****